

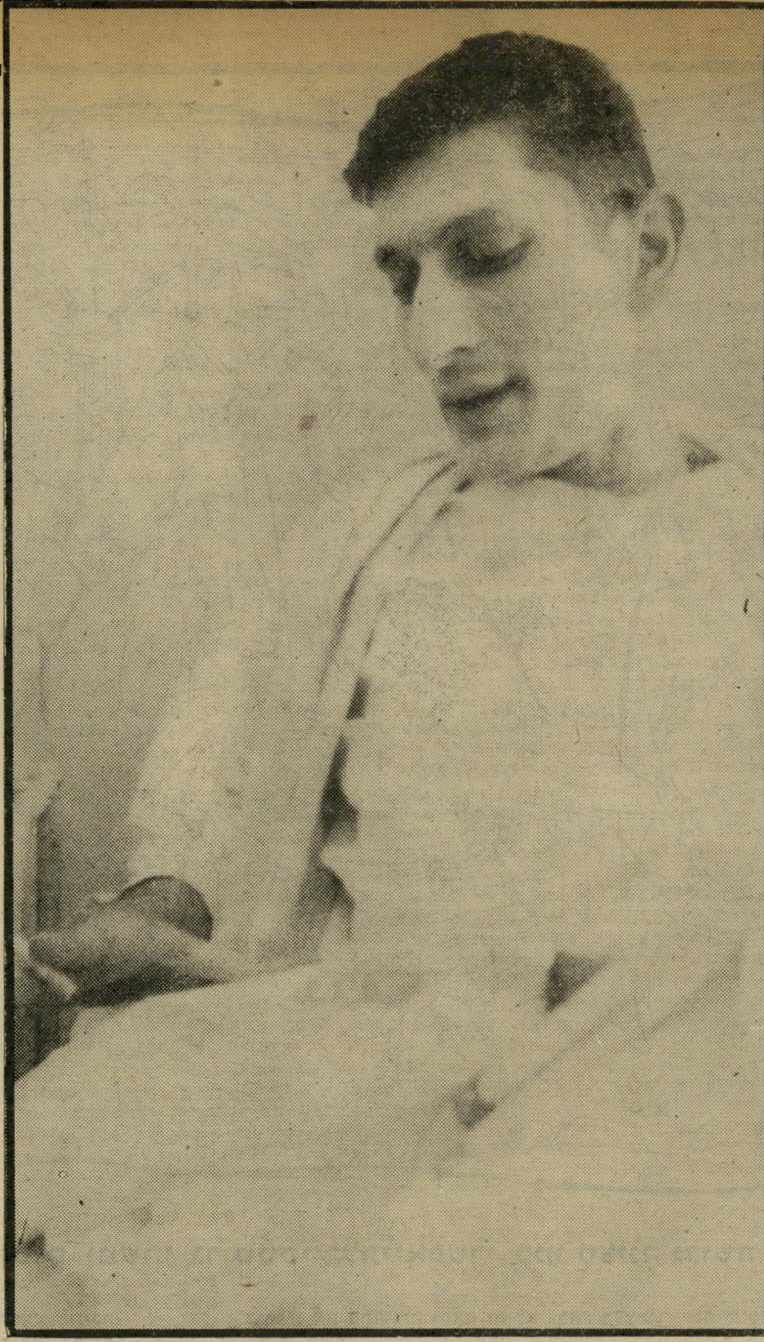
החזיר יריה. הפורץ נפצע קשה בברכו והוא הפסיק את המאבק. המישטרה הופתעה לגלות כי הפורץ פעל לבדו. ללא כל עזרה. היא גם השתתפה על התייחסות הרב הידע הטכני שלו. ועד היום לא פירסמה את שמות הספרים שנמצאו בחדרו. מהם למד את שיטות הפריצה והריחוק המודרניות שלו. כאשר הובא למישפט ב-1968. היוור וצולע. רכש מייד את אהדת הכל. הוא לא היה טיפוס של פושע. בן קיבוץ. בחור ממשפחה טובה. בן לאם פסיכית לוגית אשר נהנה מילדות של "נוער תנובה". בצבא השתתף בקורסיסטיס והיה טייס מצטיין. אלא שלפני תום הקורס חלף מעל קיבוצו במסע מסחרר של תרגילי אקרובטיקה והודח מהקורס. אז עזב את הקיבוץ ועבר להתגורר בעיר. הוא נאשם בפריצה. גניבת-רכב והחזקת אקדח-גז. והודה בכל העבירות. הרכוש נמצא כולו והוחזר לבעליו. הוא הודה בעוד כמה גניבות של שקי-דואר במשך השנה שקדמה לפריצה.

גניבות ללא סיבה

איש לא היה שותף-נפש מול הצעיר הנבון. סניגורו, יהודה עצמון, ניסה יכולתו לשכנע את בית-המשפט כי הצעיר סובל מעיוותים נפשיים שיחמירו מאוד בכלא. וכי הוא חולה בסרטן — דבר שגרם לו לחשוב כי הוא על סף-המוות. התובע, עוזי ("סברין") שרטר, לא היה חוזר שינאה לצעיר, אך הוא ביקש מבית-המשפט לגזור עליו מאסר בפועל, כדי להגן על החברה מאדם כלי-כך מוכשר ומקורי בדרכי-הפשעה. גזר הדין שהוטל עליו היה ארבע שנות מאסר בפועל. בזמן מאסרו הראשון נותחה בירכו של דילר פעמיים, והוא נותר נכה לכל ימי חייו. גם נפשו, שהיתה מסובכת עוד קודם, לא מצאה לה מרפא. כאשר שוחרר מהכלא, בחנינה שקיצרה את תקופת-מאסרו לשנתיים וארבעה חודשים, סירב לעבור טיפול פסיכיאטרי, שעליו המליצה אמו.

שנה שלמה עברה ודילר לא עבר אפילו עבירה אחת. ואז לפתע, ללא כל סיבה נראית לעין, חזר לסורו. בפעם היחידה בחייו פגע ברכוש פרטי. הפריצה הראשונה שאותה ביצע, לא נגדה אולי את המוסר

ליל ני דברים הסעירו את מדינת-ישראל ב-1967: מילחמת-ששת-הימים והפריצה הנועות של נעמן דילר לסניף-הבנק ברחוב דיונוגוף בתל-אביב. כל העולם התפעל מתיכונן ומביצוע המיבצע הצבאי הקצר של צה"ל, וכל המדינה התפעלה ממיבצעו המזהיר של הקיבוץ-ניק בן ה-24. איש לפניו לא ביצע פריצה מתוחכמת כלי-כך, ובישראל נראו מיבצעים כאלה עד אז רק על מסכי הקולנוע.

באפריל 1967 החנה בחור צנום בעל סבר-פנים סגפני, מכונית סנדר ברחוב צדדי ליד שדרות-בן-גוריון. הוא היה לבוש

כך נראה נעמן דילר אחרי נסיון הפריצה הראשון שלו שזיעזע את כל הארץ בנועזותו ובתייחסותו

סרבל והתחיל לחפור מינהרה באופן גלוי וללא כל מסתורין. השכנים התרגלו ל- תפירות ולצעיר שנראה כמו טכנאי של הדואר או כאיש חברת-החשמל.

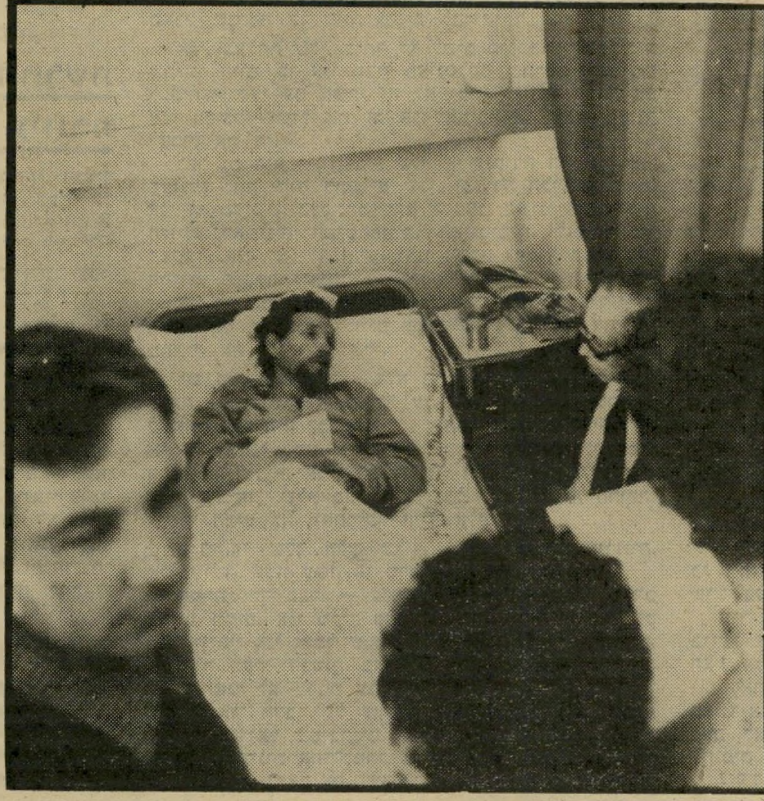
בשקט ובאלגנטיות

מילחמת-ששת-הימים קטעה את מלאכת החפירה, כמו שהפסיקה פעי לויית אחרות במדינה. אבל אחרי המיל-חמה שב הצעיר החביב אל המינהרה. בטנדר שעמד ליד פי המינהרה היו בלונדי חמצן ענקיים, והיא הסתיימה ליד חלון המרתף של בנק הלוואה-זיכרון שחיותו פנתה לרחוב דיונוגוף. בלילה שבין הרביעי החמישי באוק-טובר 1967, ערב יום-הכיפורים, הצליח הצעיר לפרוץ את סורג החלון ולהיכנס דרכו לחדר-הכספות של הבנק. במכשיר ריתוך אוטונומי התחיל לפרוץ את הכספות אחת-אחת. בבוקר היה בידו שלל עצום של תכשיטים, מניות וחפצי-ערך, ששוויים אז היה כחצי מיליון לירות.

נעמן דילר - התאבדות

הערכים שאותם ספג בילדותו. הבנק שאליה פרץ היה עשיר, והוא לא ראה כל נזק מידי שנגרם לאדם פרטי עקב מעשהו זה. אולם ב-1971 התחיל בסידרה של גניבות-רכב ופריצות לחנויות, בתי-עסק וגם לבתים פרטיים. לכל הפריצות אלה לא היה כל הסבר הגיוני. הוא לא השתמש כמעט בכל הדברים שגנב. הוא לא העלה את רמת-החיים שלו, ואפילו חברתו, שגרה איתו באותה התקופה, לא חשדה בו. אחת הפריצות שביצע היתה בביתו של הצעיר הנודע ראובן רובין. תמונות יקרות, חפצי-אמנות ותכשיטי-יהלומים יקר נגנבו משם. כל הרכוש כולו נמצא זמן קצר אחרי מעצרו של דילר במכונית גנובה שעמדה לא הרחק מבניין-המיש-טרה. מכל הרכוש הרב שגנב מכר רק את סיכת-היהלומים בסכום פועט של 5000 לירות, כדי לכסות את חובותיו. הסיכה בוטחה אז על-ידי בעליה בסכום של ארבעים אלף לירות. הפעם היו הציבור ובית-המשפט סל-חניים פחות. למרות היותו זאב בודד ורחוק מאוד מעולמ-הפשע הרגיל, היו פשעיו שיגרתיים, חסרי ברק וייחוד. פריצותיו פחות נועזות, בלתי-מתוחכמות, ושוב לא עמד לו גורם ההפתעה. סניגורו, עורך-הדין עצמון, והתובע, שוב עוזי שרטר, חזרו על המהלכים הקודמים. התובע ביקש מאסר ארוך בפועל, כדי לשחרר את הציבור ממוראו של הפורץ הנועז, והסניגור הביא שורה של פסיכולוגים, שביקשו לתת לצעיר טיפול נפשי-מחוץ לחומות-הכלא.

הוא העביר את כל השלל למכוניתו הפרטית. שעמדה בסביבה, נסע לביתו והשאיר שם את הרכוש הגנוב, אבל משום מה לא הסתפק במה שהשיג, אלא חזר למקום הפשע. הוא כבר היה עייף וחטר סבלנות, ולכן תחת להמשיך לרתך בשקט ובאלגנטיות את דלתות הכספות, החל מנפץ אותן במהלומות פטישים.

כך נראה דילר לפני שנה כשחזר מחו"ל ולא הצליח לשקם את עצמו שם - אחרי שנפצע בתאונת-דרכים בהולנד ואורש כבלתי-רצוי

שכן, שניעור לקול הלמות-הפטישים, הזעיק את המישטרה, והשוטרים פסו את הצעיר בתוך חדר-הכספות. הוא ניסה להתחמק מהם דרך החלון הפרוץ, וכאשר אחד השוטרים תפס אותו ברגל ירה לעברו באקדה שהכיל גז מדמיע. השוטר